

Христина Панджаридис

МАЛКО ЛЮБОВ

Écrier

© Христина Панджаридис, автор, 2022

© Галя Петрова, художествено оформление корица, 2022

© Издателство „Екрие“, 2022

ISBN 978-619-7507-48-5

ХРИСТИНА
ПАНДЖАРИДИС

МАЛКО ЛЮБОВ

Роман

Издательство „Екрие“
София

Посвещавам на Таня Цанева – приятелка. Човек, който обича книгите и възпитава учениците си по възможно най-достойния начин, и мой първи читател. За нейната искреност и силата да насища атмосферата с оптимизъм!

Благодарност

Благодаря на Анелия Григорова от Историческия музей – Поморие, която ми разреши да прочета и използвам за романа си нейното изследване „Женската менструална кръв или чудото на живота“. Темата е необичайна, провокативна и интересна.

Преди години се срещнах и писах за една от жените, които ползваха кръвта при менструация за така наречените „бели магии за обич“, но тогава нямах никаква представа за силата на кръвта. Анелия Григорова отвори пред мен врата за познание и догадки, за вдъхновение и срутване на част от градената столетия тема табу.

Всички цитати в романа са от изследването „Женската менструална кръв или чудото на живота“.

Някои истории не се заличат и остават, независимо от използваните средства. Разказваш ги на глас, добавяш поредния детайл и си вярваш.

1

Забраната или отвращението от женската менструална кръв са патриархално обусловени. Страх от дивата жена, страх от прекалено силните инстинкти, страх от хаоса. В действителност мъжът иска да бъде ближе кръв. Кръвта го възбужда, тя не изразява само стари ловни инстинкти, тя му отнема разума.

Мъглата бъркаше в очите и стопираше погледа напред. Приличаше на старо, болнаво животно, отказало се да води повече битки. Мъглата скриваше изоставените сгради в покрайнините на града, но забулваше с воал и новопостроените, изгълтали милиони. Не я вълнуваше дали покрива милионен град или селище от двайсет и пет до двеста човека постоянно население. Мъглата не беше претенциозна.

Във фигурата на Катя прозираше нещо неестествено. Искрящите пъстри очи, изпъкналите скули и сковаността на тялото натрапчиво се сблъскваха със сексуалната жизненост. Сякаш бе издялкана фигура от дърво и очакваше мига да бъде оценена, похвалена и избрана. Напоследък очите ѝ пареха и буквите се размазваха, когато четеше вечер под светлината на нощната лампа. Прекаляваше с книгите, скъсяваше съня. А през тази нощ почти не спа. Въртя се в леглото и си повтаряше: „Как мога да обичам и да жадувам за Виктор?“. Накрая се принуди и глътна петдесет грама домашна ракия от смокини. Притеснението се бе уголемило и не я оставяше на мира. Имаше куп детайли за доизясняване. Избра

друга болница, далеч от дома им и клюките. Не искаше да я разпознаят и да докладват на мъжа ѝ, преди да се е решила да му каже. Стоеше пред гинекологичния кабинет, облечена в кафяв панталон и широк бледолилав блузон. Зад привидното спокойствие напираше непрекъснатият вътрешен разговор със себе си.

* * *

Навън валеше дъжд и вятърът се блъскаше в стъклата. Шумът от преминаващите коли се смесваше с рекламите по радиото. Припомни си ясно как по-миналата вечер пред нея се появи споменът от първия път, когато правиха любов с Виктор. Притискаха се ненаситно един в друг, целуваха се и уж всеки щеше да се прибира, а останана слети цялата нощ. Копнежът по Виктор я беше възбудил мигновено. Повдигна нощницата си, наплюнчи показалеца и потърси слабините си. Докосваше се умело, жадуваше чувствения екстаз, докато тялото ѝ тръпнеше и се извиваше с всяко движение на ръката. Почувства топлината. Тръпката я разтърси и сви краката си към корема. Отнякъде измяучи котка, последва я женски писък и поривът отмина. Катя избра от купчината с книги върху шкафчето „Оскар и розовата дама“, за да тушира вълнението.

* * *

Вратата се отвори и я поканиха за преглед. Беше нейният час да сподели притеснението си. Бранеше думите си от всяка външна намеса и се наложи да ѝ напомнят, че разговорът е между лекар и пациент. Казаното остава между четирите стени. Искаше да държи нещо между студените си пръсти и да го гали, а не да натиска възглавничките на палеца и показалеца. Знаеше, че между две точки съществува само една права линия, но тя е

пълна с препятствия. Лекарката нервно потропваше с химикалката по бюрото си и я чакаше да се съблече, за да я прегледа. Вероятно усети тъгата в душата на жената и остави химикалката върху стъклото, под което си-нееха картички от Алпите, Карпатите и няколко гръцки острова. Катя се отпусна. Месечният цикъл не се появяваше вече втори месец, но с навършените четиридесет и девет години бе нормално да навлиза в предменопауза-та. Не се случваше за първи път да ѝ прескача.

– Откривам признаци на живот – изстреля шеговито гинеколожката и затърси очите на медицинската сестра. – Честито!

Когато се събуди тази сутрин се изуми, че птиците са се разпели преди нея и го прие като знак, че ще ѝ върви на песен. И сега какво, какво се опитваше да намекне лекарката с напращели гърди и кръгли очила.

– Чакам дете... бременна ли съм? – не повярва на ушите си и стисна кушетката.

– Бременна сте.

Късата коса на сестрата стърчеше като на таралеж и подразни Катя. Тя винаги оставяше косата си дълга, а лятото я връзваше на опашка или си сплиташе плитка. Жените размениха тайнствени погледи помежду си и стояха като препарирани. Чакаха тя да проговори, да протестира и да им задава въпроси. Подозираха, че времето ѝ да сменя памперси и да будувa нощем е поотминало. „Каква откровеност!“ Остави ги да любопитстват, благодари и си тръгна. Нуждаеше се от дълг душ. Дълг душ и мълчание. Днес не ѝ се пееше. След двайсет и отгоре години брачен живот едва сега жадуваното дете бе на път, едва сега пращецът бе попаднал на мястото си.

Обади се, че ще отиде на работа следобед и тръгна по главната улица. Малцината пешеходци я зазяпваха. Дъждът се бе усилил и измокрил дрехите ѝ. Досега в живота ѝ не се беше случило нищо значимо и достатъчно емоционално. Не беше скачала, както Грета и Фиона

с парашут, даже от покрива на къщата на село не се престраши. Плашеха я хлъзгавите керемиди и отсрещните планински върхове. Стариците по улицата нагоре все приказваха, че в планините колкото щещ пещери, а в пещерите – чудовища с по четири чифта ръце... Сви се под заслона на автомата за кафе. Забърка за монети и едва тогава осъзна, че е пред магазин „Моето бебе“. Без никаква връзка се сети, че известните сестри Бронте са имали брат и две по-големи сестри, и че е рано да оповестява чудото пред Виктор. Напоследък той приличаше на препикано мушкато. Затвори очи и се запита да купи ли чифт ританки и една камизолка, за да ознаменува събитието, или да изчака поне месец. Можеха да пазаруват заедно. Бебе... бебе... Каквото има да става, щеше да стане – след около седем месеца.

Някои желаниа се сбъдват едва когато си престанал да ги споменаваш в молитвите.

– Миличко, нали ще ме подкрепяш да спасим каквото можем в тази бъркотия?

Катя спря да размазва крема по лицето си. Очите ѝ се пълнеха със сълзи, ругаеше себе си. Беше глупаво от сутринта да започват с техните хаотични реплики, нещо като стреляне за забавление. Не му ли даваше прекален простор за маневри, та я питаше отново. Просеше си подкрепа, а тя се грижеше всеотдайно за него и вярваше, че усилията ѝ са забелязани и оценени. Не се ли беше оженил предвидливо за нея, усетил нейната самоотверженост и вродено женско състрадание?

– Да, да, за мен ти си едно дружелюбно гнездо... кацам, отлитам и се разбираме отлично, но пак те питам.

– Мисията на съпругата не е ли да бъде опора на своя мъж? – измъкна се тя от въпроса.

– Само това повтаряш. Ти си романтична душа.

– Защо ме притискаш и какъв е конкретният повод? Дай малко повече информация.